

Forfatter: Andersen, H. C.

Titel: Udrag fra Rosen-Alfen

Citation: Andersen, H. C.: "H.C. Andersens Eventyr bd. I kritisk udg. efter de originale eventyrhæfter med varianter ved Erik Dal", i Andersen, H. C.: *H.C. Andersens Eventyr bd. I kritisk udg. efter de originale eventyrhæfter med varianter ved Erik Dal*, C. A. Reitzel, 1990, s. 180. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-hcaeventyr01val-shoot-idm139674376208688/facsimile.pdf> (tilgået 21. september 2021)

Anvendt udgave: H.C. Andersens Eventyr bd. I kritisk udg. efter de originale eventyrhæfter med varianter ved Erik Dal

og en lille Green af det Jasmintræ, der blomstrede i Skoven, hvor han var dræbt.

Saa snart hun var i sin Stue, hentede hun den største Blomsterpotte, der var at finde, i den lagde hun den Dødes Hoved, kom Jord derpaa og plantede saa Jasingreenen i Potten. 5

»Farvel! farvel!« hviskede den lille Alf, han kunde ikke længer holde ud at see al den Sorg, og fløj derfor ud i Hæven til sin Rose; men den var afblomstret, der hang kun nogle blege Blade ved den grønne Hyben.

»Ak hvor det dog snart er forbi med alt det Skjønne og 10 Gode!« sukkede Alfen. Tilsidst fandt han en Rose igjen, den blev hans Huus, bag dens fine duftende Blade kunde han bygge og boe.

Hver Morgenstund fløj han til den stakkels Piges Vindue, og der stod hun altid ved Blomsterpotten og græd; de salte Taa- 15 rer faldt paa Jasingreenen, og for hver Dag som hun blev blegere og blegere stod Greenen mere frisk og grøn, det ene Skud voxede frem efter det andet, der kom smaae hvide Knopper til Blomster og hun kyssede dem, men den onde Broder skjændte og spurgte, om hun var blevet fjantet? han kunde ikke lide 20 og ikke begribe hvorfor hun altid græd over den Blomsterpotte. Han vidste jo ikke, hvilke Øine der vare lukt og hvilke røde Læber der vare blevne Jord; og hun bøjede sit Hoved op til Blomsterkrukken og den lille Alf fra Rosen fandt herde saadan blundende; da steg han ind i hendes Øre, fortalte om Aftenen 25 i Løvhytten, om Rosens Duft, og Alfernes Kjerlighed; hun drømte saa sødt, og mens hun drømte, svandt Livet borte: hun var død en stille Død, hun var i Himlen hos ham, hun havde kjær.

Og Jasminblomsterne aabnede deres store hvide Klokker, de 30 duftede saa forunderligt sødt: anderledes kunde de ikke græde over den Døde.

Men den onde Broder saae paa det smukke blomstrende Træ, 35 tog det til sig, som et Arvegods, og satte det ind i sit Sovekammer, tæt ved Sengen, for det var dejligt at see paa og Duften var saa sød og liflig. Den lille Rosenalf fulgte med, fløj fra

3 hentede] tog O. 4 Hoved] Hovede O. 5 i Potten] deri O. 7 holde] holdte det O. — ud i] i O. 9 den] det O. 10 »Ak hvor det dog snart er forbi med] Hvor snart er dog O. 11 Gode] Gode tilende O. — Tilsidst] Saart O. 14 stakkels] sargende O. 18 voxede] voxte fej; A¹, voxte B. 19 kyssede] kyssede paa O. — skjændte og] skjændte, O. 22 vare lukt og] var lukt, O. 23 vare blevne] var blevet O. 24 Blomsterkrukken] -potten A¹. 31 forunderligt] -lig A¹-C, -ligt D.